

Hyvät ystävät – meillä kaikilla on sydän mukana liikunnassa.

Espoon Tapioiden kohdalla se on ollut mukana harvinaisen pitkään – 50 vuotta.

Muistan hyvin, kuin eilisen päivän, tapahtumat, jotka johtivat toiminnan irtaantumiseen Tapiion Hongasta. Yleisurheilu tarvitsi oman erikoisseuransa Tapiolaan palloilulajien lisäksi.

Rakentaminen oli iloa. Mukana oli joukko henkilöitä, joilla oli vahva visio tulevasta ja rakentamisessa onnistuttiin. Voisi sanoa, että merkittävin tekijä oli henkilöt ja toimintaympäristö, joka ruokki onnistumista.

Rakennuspalikoita koottiin vision syntymisen jälkeen useita kuukausia. Kartoitettiin henkilöitä ja toimintaympäristöä. Seuralle piti saada vahva johto, jolla oli hyvät ja toimivat suhteet kauppalaan – siis Espooseen ja paikallisiin silloisiin merkittäviin toimijoihin: Asuntosäätiöön ja Tapiolan Lämpöön.

Asuntosäätiöön sateenvarjon alta löytyi nuori dynaaminen, suoraan silmiin katsova henkilö – Seppo Westerlund. Keskusteluissamme hän innostui ajatuksesta ja suostui seuran puheenjohtajaksi. Myös muut johtokuntaan tulleet olivat hyvin sitoutuneita.

Merkittävä puuhamies oli Tapiolan oma poliisi – Erkki Saari. Hän oli kaikessa toiminnassa aktiivinen ja erityisesti meidän silloisten nuorten kanssa toimi kokoavana voimana. Samoin seuran eräänlaisena kummisetänä toimi Tapiolan Lämmön silloinen pitkäaikainen toimitusjohtaja Veikko Santala.

Puheenjohtaja ja osa johtokunnan jäsenistä sekä nuorta urheilevaa sukupolvea osallistui viikoittain lauantaisin lenkille ja saunomiseen Tapiolan Lämmön saunalla Ahertajantien pienteollisuustalolla. Täällä luotiin yhdessä hyvässä vuorovaikutuksessa seuran tulevaisuutta. Visio, yhteistyö ja tahto oli perusta kasvulle ja menestykselle. Tämän nämä Tapioitien alkuvuodet opetti minulle henkilökohtaisesti ja samalla linjalla olen kuluneet 50-vuotta toiminut espoolaisessa ja suomalaisessa urheilun järjestökentässä sekä suurissa kansainvälisissä projekteissa – vastuuhenkilönä ja vetäjänä kaksissa uinnin Euroopan mestaruuskilpailuissa.

Nuori seura etsi identiteettiään ja heti aluksi päätettiin yhtenäisestä julkisuuskuvasta: yhtenäinen verryttelypuku ja kilpailuasua, materiaali ja positiivisuus. Näihin kiinnitti heti kesällä -66 huomiota Helsingin Sanomien pitkä urheilukolumni: 'iloa, yhtenäisyyttä, ilmettä ja positiivista tekemistä'.

Muistikuvia on lukematon määrä – nostan tänään esille vielä yhden. Johtokunnassa keskusteltiin lasten urheiluharrastuksen aloittamisesta ja mikä on se toimintatapa, jolla tässä päästään eteenpäin. Päätettiin perustaa yleisurheilukoulu, olihan Otaniemen maapohjahalli 160 metrin ratoineen ja suorituspaiikkoineen alueella. Aloittaminen jäi minulle ja kahdelle hyvälle ystävälleni – Raimo Rosmanille ja likka Kokkoselle. Laitoimme 'Tapiola Tänään'-lehteen ilmoituksen aloituksesta ja ilmoittautumismahdollisuudesta. Ilmoittautuminen oli Otaniemen urheiluhallissa – hyvissä ajoin kolmistaan pystytimme ilmoittautumispisteen hallin alakerran pitkän käytävän päähän. Olettamuksemme oli, että ehkäpä viitisentoista lasta tulisi mukaan. Kuitenkin jo ennen H-hetkeä käytävä täyttyi odottajista, jono oli käytävän toiseen päähän, aina kahvilaan asti. Pojat, Raimo ja likka, kysyivät minulta: 'Jukka, mitä nyt tehdään?' Vastasin oikopäätä: 'Otetaan ilmoittautumiset vastaan ja hymyillään sekä toivotetaan tervetulleeksi seuraavalla viikolla alkavaan yleisurheilukouluun. Katsotaan tämän tilaisuuden jälkeen, miten tässä tilanteessa toimimme'. Seuraava viikko oli kiireinen – piti saada ohjaajia riittävä määrä ja jakaa lapset sopiviin ikäryhmiin ja suunnitella ohjelma. Kaikesta tästä selvittiin ja Suomen ensimmäinen yleisurheilukoulu aloitti virkeän toimintansa. Tätä kautta myös pitkään toiminnassa mukana ollut ja oleva Kirsti Sysikaski tuli mukaan.

Muita merkittäviä projekteja tuolloin olivat mm. Tapiolan katujuoksu-viesti, johon tultiin ympäri Suomea ja toukokuun kymppi, eturivin juoksijamme Lasse Virenin johdolla kiersivät rataa Otaniemessä.

Hyviä ystäviä seurassa oli paljon – Veikko Valoluoto, Leo Pusa, Kaija Haapala, Eija Joutsen sekä lukuinen määrä muita. Erityisen pitkä – elämänmittainen -ystävyyssuhde muodostui ensimmäisen puheenjohtajan Seppo Westerlundin kanssa. Monia kertoja kävimme kahdenkeskisiä keskusteluita hänen kotonaan Tapiolan Kaskenkaatajantiellä.

Hyvät ystävät, kuten huomaatte, hyvä seuratoiminta ei ole yksilösuoritus, vaan yhteissuoritus. Samaa voi sanoa espoolaisesta liikuntatoiminnasta – se tarvitsee aitoa kuulevaa kumppanuutta kaupungin ja seurojen välillä. Päätökset ilman yhteistä pohjaa horjuvat ja lopulta uppoavat – siihen meillä ei Espoossa ole varaa! Seuratoiminta vauvasta vaariin on parasta kuntalaistoimintaa ja tehokas tapa pitää espoolaiset aktiivisina toimijoina.

Toivotan omasta ja myös Cetus Espoon puolesta 50-vuotiaalle Espoon Tapiolle paljon Onnea ja menestystä tulevina vuosina – hymyillään!!!

Jukka Vilske 7.11.2015 Espoon Tapiot ry 50 vuotta.